

Sygn. akt VIII GC 158/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Kądziołka

Protokolant: Anna Galara

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2015 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko Bankowi (...) spółce akcyjnej w G.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda J. J. jako strony przegrywającej kosztami postępowania;

III. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Szczecinie na rzecz radcy prawnego M. G. kwotę 8856 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Sygn. akt VIII GC 158/15

UZASADNIENIE

Powód J. J. w dniu 18 lutego 2014 r. złożył w Sądzie Okręgowym w Szczecinie pozew przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w K. (w toku procesu siedziba pozwanego banku została zmieniona na G.) o zapłatę kwoty 10.000.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za wstrzymanie i uniemożliwienie prowadzenia działalności gospodarczej. W uzasadnieniu pozwu powód powołał się na zawartą przez strony umowę kredytu deweloperskiego na finansowanie inwestycji oraz na fakt, że nie uzyskał środków finansowych z kredytu, które miał otrzymać na mocy umowy, w związku z czym utracił płynność finansową i wszczęto wobec niego egzekucje komornicze. W dalszej części uzasadnienia pozwu wskazał na prowadzone przed Sądem Rejonowym Kraków-Śródmieście w K. postępowanie wywołane wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej, które zdaniem powoda spowodowało, że uzyskał on "nowy termin do przeprowadzenia sprawy odszkodowawczej", z którego skorzystał.

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2014 roku powód został zwolniony od kosztów sądowych w postaci opłaty sądowej od pozwu. Ponadto ustanowiono dla powoda pełnomocnika z urzędu (radcę prawnego).

Zarządzeniem z dnia 5 czerwca 2014 r. pozew został zwrócony, albowiem wyznaczony dla powoda pełnomocnik z urzędu w ustawowym tygodniowym terminie, który upłynął w dniu 2 czerwca 2014 roku, nie usunął braków formalnych pozwu. Uczynił to pismem procesowym złożonym po wydaniu zarządzenia - w dniu 7 czerwca 2014 r.

W dniu 18 czerwca 2014 r. powód – reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu – wniósł zażalenie na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 5 czerwca 2014 r. domagając się jego uchylecia, po czym pismem wniesionym w dniu 18 sierpnia 2014 r. cofnął zażalenie i wniósł o rozpoznanie sprawy z datą wpływu 7 czerwca 2014 r., a więc o zarejestrowanie sprawy pod nową sygnaturą i nadanie jej dalszego biegu.

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2014 roku umorzono postępowanie zażaleniowe.

Sprawa została zarejestrowana pod nowym numerem z datą wpływu 7 czerwca 2014 roku (zarządzenie z dnia 23 września 2014 roku).

Pozwany Bank (...) S.A. z siedzibą w G. w odpowiedzi na pozew, złożonej w dniu 6 listopada 2014 roku, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew pozwany zwrócił uwagę na ogólne, lakoniczne i niewskazujące jednoznacznie na podstawie prawną dochodzonego roszczenia sformułowania pozwu. Powołując się na postanowienia łączącej strony umowy pozwany wskazał, że powód w określonym umownie terminie nie spełnił wszystkich określonych umową warunków wymaganych do tego, aby środki z kredytu mogły być zgodnie z umową udostępnione powodowi. Ostatecznie pozwany wywiódł, że powód nie wykazał łącznego spełnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej z art. 471 k.c.. Pozwany zakwestionował również powstanie odpowiedzialności deliktowej pozwanego banku, wskazał przy tym, że w stosunkach między J. J. a bankiem nie doszło nawet do etapu, kiedy pozwany mógł spełnić swoje zobowiązanie, a zatem brak jest zdarzenia wywołującego szkodę, ponadto brak jest podstaw do przyjęcia bezprawności działania lub przypisania pozwanemu winy w zdarzeniu, na które powołuje się powód (nieruchomości kredytu). Pozwany podkreślił również, że powód nie wykazał istnienia adekwatnego związku przyczynowego między zdarzeniem wywołującym szkodę, a szkodą powoda.

Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczeń powoda, zarówno w ramach odpowiedzialności kontraktowej, jak i deliktowej, albowiem upłynął trzyletni termin przedawnienia odpowiedzialności z art. 471 k.c. (wynikający z art. 118 k.c.), jak też i trzyletni termin od chwili, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (wynikający z art. 442¹ k.c.). Zakwestionował przy tym przerwanie biegu terminu przedawnienia wskutek zawezwania przez powoda do próby ugodowej. Wniosek o zawezwanie do próby ugodowej był zdaniem pozwanego dotknięty brakami formalnymi, czynności w ramach tego postępowania podejmowane były już po upływie terminu przedawnienia, a nadto pozwany zwrócił uwagę na brak tożsamości roszczeń objętych wnioskiem oraz pozwem złożonym w niniejszej sprawie.

Postanowieniem z 20 stycznia 2015 r. niniejsze postępowanie zostało zawieszono z uwagi na to, że postanowieniem z 8 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie ogłosił upadłość J. J. obejmującą likwidację majątku dłużnika (pod sygn. akt XII GUp 17/14), wyznaczając jednocześnie syndyka masy upadłości w osobie M. B..

Kolejnym postanowieniem z 20 stycznia 2015r. zawiadomiono syndyka masy upadłości J. J. o niniejszym postępowaniu i wyznaczono termin do wstąpienia do niniejszego postępowania.

Pismem z 16 lutego 2015 r. syndyk masy upadłości J. J. poinformował Sąd, iż nie wstępuje do niniejszego postępowania.

Postanowieniem z 31 marca 2015 r. podjęto zawieszono postępowanie z udziałem upadłego J. J. na podstawie art. 180 § 1 pkt 5 (zdanie ostatnie) k.p.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. J. od dnia 15 lutego 1990 r. prowadził przedsiębiorstwo pod nazwą S. Przedsiębiorstwo Budowlane (...), którego przeważającą działalność gospodarczą stanowi realizacja projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków.

bezsporne, nadto dowód: odpis z (...) (k. 57)

W dniu 27 stycznia 2009 r. J. J. zawarł z Bankiem (...) spółką akcyjną z siedzibą w K. - zarejestrowanym w Rejestrze Przedsiębiorców pod nr KRS (...) - umowę kredytu na finansowanie przedsięwzięć dla deweloperów nr (...), zgodnie z którą bank miał udzielić kredytobiorcy – J. J. – kredytu na finansowanie przedsięwzięcia w wysokości 710.000 zł z przeznaczeniem na finansowanie budowy budynku mieszkalnego wielorodzinnego położonego w S. przy ul. (...), zgodnie z pozwoleniem na budowę nr (...) z 14 maja 2008 r.

Na podstawie § 4 ust. 1 umowy środki objęte umową miały zostać postawione do dyspozycji kredytobiorcy na wydzielonym rachunku kredytowym na po:

- 1) uzyskaniu przez kredytobiorcę zabezpieczenia określonego w § 10 ust. 1 pkt. od b) do f) umowy,
- 2) zapłacie prowizji ustalonej w § 2 ust. 1 umowy,
- 3) spełnieniu warunków określonych w § 12 ust. 3 umowy.

Postanowiono również, że kredytobiorca może dokonywać wielokrotnych wypłat kredytu okresie dostępności, to jest od dnia udostępnienia kredytu do dnia 31 grudnia 2009r., przy czym w ciągu jednego miesiąca mogą mieć miejsce nie więcej niż dwa ciągnięcia.

Stosownie do § 4 ust. 2 umowy kredytobiorca zobowiązany był do spełnienia powyższych warunków w terminie do 27 kwietnia 2009 r. (w umowie zaznaczono, że jest to standardowo : data zawarcia umowy plus trzy miesiące). Wskazano, że bank w formie pisemnej zawiadomi kredytobiorcę o spełnieniu warunków udostępnienia środków określając jednocześnie datę postawienia środków do dyspozycji kredytobiorcy.

W § 4 ust. 9 umowy strony ustaliły, że braku uruchomienia jakichkolwiek środków w ramach kredytu w terminie do trzech miesięcy od dnia podpisania umowy skutkuje jej rozwiązaniem na zasadzie porozumienia stron, za skutkiem na koniec ostatniego dnia tego terminu.

W § 10 wymieniono prawne zabezpieczenia kredytu. Zgodnie z § 10 ust. 1 pkt c) umowy prawne zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu stanowi cesja praw z polisy ubezpieczenia budowy, a po jej zakończeniu cesja praw z polisy ubezpieczeniowej od ognia i innych zdarzeń losowych nieruchomości (zastrzeżono, że suma ubezpieczeniowa stanowi min. 120% kwoty zaangażowania).

bezsporne, nadto dowód:

- ***umowa kredytu z 27.01.2009 r. (k. 76-85)***
- ***odpis z KRS nr (...) stan na dzień 17.02.2014 r. (k. 58-75)***

Do wskazanej w umowie daty, tj. do dnia 27 kwietnia 2009 r., J. J. nie wywiązał się z obowiązku o jakim mowa w § 4 ust. 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt c) umowy.

W dniu 27 kwietnia 2009 r. Bank (...) S.A. nie były spełnione wszystkie warunki wymienione w § 4 ust. 1 umowy, bank nie postawił więc do dyspozycji J. J. środków z kredytu.

fakt bezsporny

J. J. zawarł umowę ubezpieczenia, potwierdzoną polisą nr (...), ze spółką (...) w dniu 28 kwietnia 2009 r.

dowód: polisa nr (...) (k. 268)

Pełnomocnik J. J. adw. M. K. w dniu 13 lipca 2009r. skierowała do Banku (...) S.A. ostateczne wezwanie do postawienia do dyspozycji środków z kredytu, uzasadniając wezwanie tym, że „zgodnie z § 4 ust. 2 umowy środki pieniężne winny zostać postawione do dyspozycji Kredytobiorcy najpóźniej do dnia 29 kwietnia 2009 roku”, a także złożyła interwencję do Komisji Nadzoru Finansowego odnośnie wstrzymania realizacji przez Bank umowy kredytu deweloperskiego.

W piśmie z dnia 10 września 2009 roku wiceprezes zarządu Banku (...) SA poinformował J. J., że w sprawie przeprowadzono postępowanie wyjaśniające z którego wynika, że bank nie miał podstaw do postawienia do dyspozycji środków pieniężnych z przyznanego kredytu, z uwagi na fakt niewywiązania się warunków umowy koniecznych do spełnienia do 27 kwietnia, a nie do 29 kwietnia, jak wynikało z pisma J. J. do (...). Ponadto wskazał, że bank z uwagi na powstanie przeterminowanego zadłużenia J. J. z tytułu udzielonego mu wcześniej kredytu odnawialnego nie zdecydował się na prolongowanie kredytobiorcy terminu do spełniania obowiązków określonych w § 4 ust. 2 umowy i uruchomienia kredytu inwestycyjnego. Stwierdził również, że na mocy § 4 ust. 9 umowy doszło z dniem 27 kwietnia 2009 r. do rozwiązania umowy kredytu za porozumieniem stron.

dowód:

- **ostateczne wezwanie z 13.07.2009 r. (k. 253)**
- **pismo Banku (...) S.A. do J. J. z 10.09.2009 r. (k. 251-252)**

W dniu 3 października 2011 r. na stronie internetowej Kuriera (...) pojawił się artykuł zatytułowany „Awantura na (...)” dotyczący trudności J. J. z ukończeniem inwestycji przy ul. (...) w S., która miała być finansowana ze środków uzyskanych z umowy kredytu deweloperskiego z 27 stycznia 2009 r. oraz zakończyć się 30 września 2010 r.

dowód: wydruk ze strony 24kurier.pl z 13.11.2012 r. (k. 10)

W dniu 27 kwietnia 2012 r. pełnomocnik J. J. adw. M. S. skierowała do Sądu Rejonowego Kraków-Śródmieście w K. zawezwanie do próby ugodowej wobec Banku (...) S.A. poprzez zapłatę kwoty 1.050.717,11 zł, na którą składa się damnum emergens w kwocie 437.217,11 zł oraz lucrum cessans w kwocie 619.500 zł. We wniosku nie wskazano w jaki sposób wyliczone zostały te wartości. Podkreślono natomiast, że wzywający spełnił wszystkie określone umową warunki, jednak przeciwnik nie wywiązał się ze swego zobowiązania i bezpodstawnie odmówił wypłaty udzielonego kredytu. Dalej wskazano, że niewykonanie umowy przez przeciwnika spowodowało szkodę w majątku wzywającego, poprzez zachwianie płynności finansowej, znaczne wydłużenie procesu inwestycyjnego, zwłokę J. J. w zapłacie należności na rzecz m.in. dostawców materiałów budowlanych

Na posiedzeniu w dniu 20 czerwca 2012 r. przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, w sprawie o sygn. akt GCo 190/12/S o zawezwanie do próby ugodowej, do zawarcia ugody nie doszło.

dowód:

- **Zawezwanie do próby ugodowej z 27.04.2012 r. (k. 54-56)**
- **Protokół rozprawy przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w sprawie o sygn. akt IV GCo 190/12/S z 20.06.2012 r. (k.53)**

J. J. pomimo nieprzedstawienia przez bank do jego dyspozycji środków pieniężnych zgodnie z umową kredytu z dnia 27 stycznia 2009 r. nadal prowadził działalność gospodarczą.

J. J. pozostaje w związku małżeńskim z U. J., małżonkowie pozostają w ustroju wspólności ustawowej, na tej zasadzie są współwłaścicielami działki powożonej przy ul. (...) w S..

W dniu 30 czerwca 2012 r. małżonkowie J. J. i U. J. podpisali z K. W., (...) Handlowy (...), przedwstępne umowy sprzedaży garażu nr (...) i garażu nr (...) przy ul. (...) w S..

W dniu 3 sierpnia 2012 r. małżonkowie J. J. i U. J. zawarli umowę deweloperską w formie aktu notarialnego z nabywcami – Z. M. i H. M. na budowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego oraz budynku wielorodzinnego na działce nr (...) w obrębie (...) D. w S. przy ul. (...), dla której prowadzona jest przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział X Ksiąg Wieczystych, księga wieczysta nr (...), oraz ustanowienie i przeniesienie na nabywców odrębnej własności lokalu nr (...).

dowód:

- **Umowa cywilna przedwstępnej sprzedaży garażu nr (...) z 30.06.2012 r. (k. 27-31)**
- **Umowa cywilna przedwstępnej sprzedaży garażu nr (...) z 30.06.2012 r. (k. 32-36)**
- **Wypis z aktu notarialnego umowy deweloperskiej zawartej przed notariuszem H. P. 3 sierpnia 2012 r. rep. A nr 4307/2012 (k. 11-25)**

W 2013 roku J. J. starał się o zwolnienie z egzekucji komorniczej oraz zawarcie ugody obejmującej restrukturyzację zadłużenia z (...). Wskazał wówczas spis inwestycji przygotowanych do realizacji o łącznej wartości określanej przez niego na 6.953.979 zł. Wśród tych inwestycji znalazły się: budowy domów czterorodzinnych przy ul. (...) w S. oraz budowa domu jednorodzinnego dwulokalowego przy ul. (...) w S..

W dniu 3 czerwca 2013 r. J. J. posiadał następujące nieruchomości przygotowane do zbycia: lokal mieszkalny nr (...) w budynku czterorodzinnym przy ul. (...) w S., lokale mieszkalne nr (...) w budynku jednorodzinym dwulokalowym przy ul. (...) w S., lokal nr (...) w budynku wielorodzinnym przy ul. (...) w S., garaże nr (...) w budynku wielorodzinnym przy ul. (...) w S., garaż nr (...) w budynku wielorodzinnym przy ul. (...) oraz garaż nr (...) w budynku wielorodzinnym przy ul. (...) w S..

dowód:

- **Pismo do Centrum Restrukturyzacji i (...) Banku (...) w S. z 9.01.2013 r. (k. 40-43)**
- **Pismo do Centrum Restrukturyzacji i (...) Banku (...) w S. z 3.06.2013 r. (k. 37-39)**

W dniu 19 sierpnia 2013 r. wierzyciele J. A. G. i W. G. – złożyli do Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydziału XII (...) wnioszek ogłoszenie upadłości J. J., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo Budowlane (...) oraz U. J. jako osoby faktycznie prowadzącej działalność gospodarczą z małżonkiem. Sprawy połączono do łącznego rozpoznania.

dowód:

- **Wniosek wierzycieli o ogłoszenie upadłości dłużników z 19.08.2013 r. (k. 44-48, 216-220)**
- **Postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydziału XII (...) z 28.11.2012 r. w sprawie o sygn. akt XII GU 134/13 (k. 49)**

Pismem z 11 października 2013 r., skierowanym do (...) Banku (...) S.A. J. J. wezwał zarząd Banku (...) S.A. do zapłaty odszkodowania za poniesione straty z tytułu braku wypłaty środków finansowych z zawartej umowy deweloperskiej z dnia 27 stycznia 2009 r., domagając się zapłaty kwoty 10.000.000 zł w terminie do dnia 18 października 2013 r. Podnosił przy tym, że został oszukany przez pracowników Banku (...), nie precyzując przy tym przez kogo i w jaki sposób, a także wskazał, iż poprzez zawezwanie do próby ugodowej przerwał bieg terminu przedawnienia.

Kolejnym pismem - z dnia 25 października 2013 r. - J. J. przedłużył Bankowi termin zapłaty do dnia 5 listopada 2013 r.

dowód:

- ***Pismo J. J. nadane 11.10.2013 r. (k. 50-51)***
- ***Pismo J. J. z 25.10.2013 r. (k. 52)***

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział XII Gospodarczy postanowieniem z dnia 8 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt XII GU 133/13 ogłosił upadłość dłużnika J. J., obejmującą likwidację jego majątku.

Syndyk masy upadłości J. J. pismem z dnia 15 lipca 2014 r. polecił Bankowi (...) S.A. natychmiastową blokadę wszystkich rachunków bankowych, lokat, skrytek sejfowych, złożonych w banku przedmiotów upadłego itp. oraz przekazanie pisemnych informacji dotyczących stanu tych rachunków oraz innych składników majątku upadłego, znajdujących się w banku.

dowód:

- ***Postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydziału XII (...) w sprawie sygn. XII GU 133/13 z 8.07.2014 r. (k. 281-286v)***
- ***Wydruk z Monitora Sądowego i Gospodarczego z 2014 r. nr 138, poz. 9714 (k. 269)***
- ***Zawiadomienie o ogłoszeniu upadłości likwidacyjnej z 15.07.2014 r. (k. 264)***

J. J. znajduje się w sporze z Bankiem (...), od którego domaga się odszkodowania w wysokości 100.000.000 zł z tytułu niezgodnego z prawem postępowania w toku egzekucji w związku z wypowiedzeniem umowy kredytu hipotecznego na skutek niespłacenia przez J. J. dwóch kolejnych rat oraz domaga się odszkodowania w wysokości 1.000.000.000 zł z tytułu szkody wyrządzonej postępowaniem egzekucyjnym.

dowód:

- ***Zawezwanie do próby ugodowej Banku (...) z 9.06.2014 r. (k. 270-271)***
- ***Zawezwanie do próby ugodowej Banku (...) z 5.09.2013 r. (k. 272-273)***
- ***Wydruk z 6.11.2014 r. zawiadomienia o terminie rozprawy o zawezwanie do próby ugodowej przed Sądem Szczecin-P. i Zachód w S. Wydziałem I Cywilnym w sprawie o sygn. akt. I Co 438/13/RAD (k.274)***

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Powód domaga się zapłaty odszkodowania. Z twierdzeń przytoczonych w pozwie wynika, że powód powołuje się na podniesioną w swoim majątku szkodę spowodowaną wstrzymaniem i uniemożliwieniem prowadzenia działalności gospodarczej i niemożnością jej dalszego prowadzenia, co miałyby zostać spowodowane niewykonaniem przez pozwanego bank umowy kredytu (środki finansowe objęte umową kredytu nie zostały postawione do dyspozycji powoda). Jak wynika z pozwu zdaniem powoda spowodowało to po jego stronie wstrzymanie i uniemożliwienie prowadzenia działalności gospodarczej.

Do pozwu załączono dowody w postaci dokumentów i wydruków ze stron internetowych - w celu wykazania następujących faktów: uniemożliwienia prowadzenia działalności gospodarczej przez powoda, wstrzymania uzyskiwania środków finansowych ze sprzedaży nieruchomości przeznaczonych do zbycia, wstrzymania realizacji budowanych inwestycji, wstrzymania realizacji nowych inwestycji, wstrzymania zakupu terenów pod przyszłe inwestycje, utraty wpływu środków finansowych do kasy przedsiębiorstwa i konsekwencji tego stanu rzeczy, jakim jest brak regulowania zobowiązań i wystąpienie wierzycieli powoda z wnioskiem o ogłoszenie upadłości.

Powód podkreślał w pozwie, że w dniu 27 stycznia 2009 r. zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę kredytu deweloperskiego na finansowanie inwestycji oraz spełnił wszystkie warunki stawiane osobom ubiegającym się o kredyt, lecz został oszukany przez pracowników pozwanego banku i nie uzyskał wypłaty środków finansowych, które miał otrzymać na mocy umowy, w związku z czym utracił płynność finansową i wszczęto wobec niego egzekucje komornicze.

W pozwie oraz w toku procesu powód nie określił, czy domaga się odszkodowania wyrażonego kwotą 10.000.000 zł według reżimu odpowiedzialności kontraktowej (na podstawie art. 471 k.c.), czy też według reżimu odpowiedzialności deliktowej osoby prawnej (na podstawie art. 416 k.c.) bądź jej pracownika (na podstawie art. 120 § 1 k.p. i art. 415 k.c. w zw. art. 300 k.p.).

Należało więc rozważyć zasadność powództwa z uwzględnieniem wszystkich tych podstaw prawnych.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W tym przypadku powód powinien udowodnić, że w jego majątku powstała szkoda, że szkoda ta jest spowodowana niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy zawartej z pozwanym, a także iż występuje związek przyczynowy między niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy, a powstaniem szkody. O ile powód udowodni wystąpienie wskazanych wyżej przesłanek, pozwany może bronić się wskazując, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy spowodowane zostało niezawinionymi przez niego okolicznościami.

Natomiast art. 416 k.c. stanowi, że osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu. Gdyby powód oparł swoje roszczenie na tej podstawie, to winien udowodnić, że wystąpiła szkoda, że szkoda ta jest spowodowana zawinionym czynem osoby będącej piastunem organu osoby prawnej, że czyn ten jest bezprawny, a także iż istnieje adekwatny związek przyczynowy między czynem a szkodą.

Stosownie do art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Natomiast art. 120 § 1 k.p. stanowi z kolei, iż w razie wyrządzenia przez pracownika przy wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych szkody osobie trzeciej, zobowiązany do naprawienia szkody jest wyłącznie pracodawca, zgodnie zaś z art. 300 k.p. w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy. W takim przypadku powód powinien być udowodnić, że wystąpiła szkoda, że szkoda ta jest spowodowana bezprawnym czynem pracownika pozwanego wykonującego swoje obowiązki pracownicze, a także że istnieje adekwatny związek przyczynowy między tym czynem, a szkodą.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że dla stron niniejszego procesu - w okresie poprzedzającym złożenie pozwu wszczynającego niniejsze postępowania - spornym faktem, o znaczeniu fundamentalnym dla sprawy, było to, czy powód wykonał wszystkie zobowiązania nałożone na niego jako na kredytobiorcę umową kredytu, a w szczególności czy w terminie wskazanym w § 4 ust. 2 umowy zawarł umowę ubezpieczenia, a także czy w umownym terminie dokonał cesji praw z polisy na pozwanego. Powód na etapie przed wniesieniem pozwu utrzymywał, że we wskazanym w § 4 ust. 2 umowy terminie wykonał wszystkie ciężące na nim zobowiązania wymagane przez pozwanego bank dla postawienia do jego dyspozycji środków z kredytu, przy czym początkowo utrzymywał, że termin ten upływał w dniu 29 kwietnia 2009 r.

Z treści umowy kredytu załączonej do akt sprawy wynika jednak, że termin ten określono datą 27 kwietnia 2009 r. Na rozprawie w dniu 2 lipca 2015r. pełnomocnik powoda tego faktu nie negował.

Ostatecznie fakt niezawarcia umowy ubezpieczenia przez powoda w terminie wskazanym w umowie kredytu (i tym samym fakt niewywiązania się przez powoda w tym terminie z wszystkich określonych umową warunków) stał się w toku procesu niesporny skutek złożenia przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. oświadczenia, zgodnie z którym : Spośród warunków, jakie powód miał zgodnie z umową kredytową spełnić, tylko

jeden warunek nie był spełniony na dzień 27 kwietnia 2009 r. Był to obowiązek złożenia polisy, która została złożona w dniu następnym.

Rozważając odpowiedzialność pozwanego z art. 471 k.c. stwierdzić trzeba, że powód nie wykazał przesłanek kontraktowej odpowiedzialności odszkodowawczej.

Bezspornym było, że pozwany nie wykonał zawartej z powodem umowy i nie postawił do jego dyspozycji środków z udzielonego kredytu, jednakże zachowanie to nie może być zakwalifikowane jako niewykonanie bądź też nienależyte wykonanie zobowiązania. Obowiązek pozwanego banku był bowiem uzależniony od warunków, których powód nie spełnił (§ 4 ust 1 umowy). Pozwany bank wprawdzie nie postawił do dyspozycji powoda środków z kredytu, ale było to następstwem uprzedniego niewywiązania się przez powoda z obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia i cesji praw wynikających z polisy na pozwanego. Fakt ten w toku postępowania (jak już wspomniano) stał się bezsporny. Tym samym nie nastąpiło po stronie banku niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania. Już ta okoliczność była wystarczająca do oddalenia powództwa dochodzonego w ramach kontraktowego reżimu odpowiedzialności.

Odnosząc się z kolei do obowiązku powoda udowodnienia faktu powstania szkody, a w dalszej kolejności jej wysokości, wskazać trzeba, że wprawdzie materiał zgromadzony w sprawie pozwala na wyprowadzenie wniosku, że sytuacja majątkowa powoda pogorszyła się po dniu 27 kwietnia 2009 r., o czym świadczy fakt ogłoszenia jego upadłości z likwidacją majątku, jednak powód nie skonkretyzował jaki uszczerbek powstał w jego majątku w związku z nieprzedstawieniem przez pozwanego środków kredytowych do dyspozycji powoda, nie wskazał z czym ten uszczerbek jest związany (czym spowodowany), nie przedłożył żadnych wycień, które uzasadniałyby żadaną przez niego kwotę odszkodowania (wyrażającą się sumą 10.000.000 zł) ani co do rzeczywistej szkody, ani co do utraconych korzyści. Tym samym przyjąć trzeba, że powód nie udowodnił samego faktu powstania szkody, natomiast odnośnie jej wysokości nie wskazał nawet w jaki sposób została ona wyliczona. Co więcej, jak stwierdził pełnomocnik powoda w trakcie rozprawy z dnia 2 lipca 2015 r., strona powodowa nie potrafi nawet wskazać kiedy konkretnie szkoda ta wystąpiła.

Powód nie udowodnił również związku między niewykonaniem umowy, a ewentualną szkodą w jego majątku. Z przedłożonych przez niego dokumentów nie sposób wywnioskować, iż z przesłanki, jaką było niewykonanie przez pozwanego umowy, wyniknęło następstwo w postaci wystąpienia szkody majątkowej, tym bardziej, że dokumenty załączone do akt sprawy wskazują, iż po 27 kwietnia 2009 r. powód nadal prowadził działalność gospodarczą i planował nowe inwestycje. W tym stanie rzeczy nie można uznać, jak podnosił powód w pozwie, że pozwany wstrzymał i uniemożliwił powodowi prowadzenie działalności gospodarczej, a w szczególności wstrzymał uzyskiwanie środków finansowych ze sprzedanych nieruchomości, wstrzymał uzyskiwanie środków ze sprzedaży nieruchomości przeznaczonych do zbycia, wstrzymał realizację budowanych inwestycji, wstrzymał realizację nowych inwestycji, wstrzymał zakup terenów pod przyszłe inwestycje, spowodował utratę wpływu środków finansowych do kasy przedsiębiorstwa, co – zdaniem powoda – miałyby w konsekwencji doprowadzić do braku regulowania zobowiązań i wystąpienia wierzycieli z wnioskiem o ogłoszenie upadłości przedsiębiorstwa powoda.

Powód nie przedstawił w toku niniejszego postępowania ani dowodów, ani opartego na nich logicznego wyводу, który pozwoliłby na przyjęcie, że to właśnie skutek niewykonania przez pozwanego umowy powód poniósł szkodę majątkową, a w szczególności, że nie jest ona wynikiem innych czynników gospodarczych, które doprowadziły do ogłoszenia jego upadłości likwidacyjnej.

Tym samym brak było podstaw do uwzględnienia powództwa w oparciu o art. 471 k.c.

Rozważając odpowiedzialność deliktową pozwanego na podstawie art. 416 k.c. należy wskazać, że pozwany nie wykazał zaistnienia jej przesłanek. Pozwany do pozwu dołączył dwa pisma (karta 50-51, 52), którymi wzywał zarząd pozwanego banku do zapłaty odszkodowania w kwocie i z tytułu takiego, jak w pozwie wniesionym w rozpoznawanej sprawie. Nie naprowadził jednak dalszych dowodów w celu wykazania zasadności roszczenia odszkodowawczego w stosunku do pozwanego banku na podstawie art. 416 k.c., należało zatem uznać, że nie sprostał ciężarowi dowodu w tym zakresie

(przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej opartej o omawiany art. 416 k.c., których powód nie udowodnił, zostały wymienione powyżej).

Z uwagi na to, że powód w uzasadnieniu pozwu wskazał, że został oszukany przez pracowników pozwanego banku, należało rozważyć również odpowiedzialność deliktową pozwanego jako pracodawcy za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej przez pracownika na podstawie art. 120 § 1 k.p. i art. 415 k.c. w zw. art. 300 k.p. Oceniając zasadność roszczenia w oparciu o tą podstawę prawną wskazać trzeba, że powód nie wykazał w toku postępowania przesłanek rozważanej odpowiedzialności deliktowej, w szczególności nie wskazał ani osoby sprawcy, ani popełnionego czynu bezprawnego, ani też - jak wskazano już w przypadku rozważania odpowiedzialności pozwanego według reżimu kontraktowego - nie wykazał faktu powstania szkody i tym samym jej wysokości. Wobec powyższego nie wykazał także adekwatnego związku przyczynowego między czynem a szkodą. Powód w ogóle nie naprowadzał dowodów w tym kierunku.

W tym miejscu dodać trzeba, że złożone na rozprawie i ostatecznie oddalone nowe wnioski dowodowe powoda, tj. o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków L. Ś. i T. K., wnioskowane były na okoliczności związane z : „zawarciem umowy, wykonaniem jej warunków, warunków wypłaty środków i ustalenia terminu wypłaty środków” (a więc dotyczyły okoliczności faktycznych, które nie były sporne między stronami), nie zmierzały natomiast ku wykazaniu wymienionych wyżej przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, czy to kontraktowej, czy to deliktowej.

Dodatkowo mając na względzie to, że strona powodowa na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. podniosła, że w doktrynie wskazuje się, iż czynem bezprawnym może być również czyn naruszający zasady współzycia społecznego, a nadto że odmowa postawienia przez pozwanego do dyspozycji powoda środków z kredytu w sytuacji, w której powód spóźnił się z wykonaniem obowiązku zawarcia umowy ubezpieczeniowa tylko o jeden dzień, powinna być oceniana w świetle zasad współzycia społecznego, należało odnieść się do podstaw odpowiedzialności pozwanego w oparciu o art. 415 k.c. Już na wstępie tych rozważań należy jednak wskazać, że adresatem normy wyinterpretowanej z art. 415 k.c. jest wyłącznie osoba fizyczna. Pozwany nie może zatem odpowiadać na podstawie art. 415 k.c., albowiem nie jest adresatem zawartej w nim normy. Niezależnie od tego wskazać trzeba, że zachowanie pozwanego banku, który oczekiwał od powoda terminowego wykonania warunków umowy oraz zastosował się do jej postanowień przewidzianych na wypadek przekroczenia tego terminu nie może być uznane za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Powód nie wskazał na żadne szczególne okoliczności po jego stronie, które usprawiedliwiłyby jednodniowe przekroczenie umownie określonego terminu, tym samym nie wykazał, że zachowanie pozwanego jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

Niezależnie od tego powód nie wykazał pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej (szkoda, związek przyczynowy), o czym była już mowa powyżej.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Roszczenie powoda z art. 471 k.c. związane jest z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, objęte jest więc trzyletnim terminem przedawnienia. Stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Jak już była mowa wyżej powód w rozpoznawanej sprawie nie skonkretyzował czym wyraża się uszczerbek w jego majątku, powstały w związku z nieprzedstawieniem przez pozwanego środków kredytowych do dyspozycji powoda. Powód nie tylko nie udowodnił, ale nawet nie przedstawił twierdzeń pozwalających na dokonanie oceny, kiedy i w jakiej wysokości powstał w jego majątku uszczerbek. W związku z tym, że brak jest danych pozwalających na ustalenie faktów związanych z powstaniem roszczenia odszkodowawczego, w szczególności daty powstania tego roszczenia (co przyznał na rozprawie pełnomocnik powoda), nie ma możliwości oceny kiedy to roszczenie odszkodowawcze stałoby

się wymagalne. Nie można oceniać przedawnienia hipotetycznego roszczenia, które zostało przez powoda opisane w pozwie tak enigmatyczny sposób, że nie da się określić daty powstania tego roszczenia.

Gdyby jednak przyjąć, tak jak czyni to powód, że dochodzone pozwem roszczenie odszkodowawcze wyrażające się kwotą 10.000.000 zł powstało i stało się wymagalne już w dacie, w której pozwany miał obowiązek zgodnie z umową postawić środki finansowe do dyspozycji powoda (a więc w dniu 27 kwietnia 2009 r.), to trzyletni termin przedawnienia upływający z dniem 27 kwietnia 2012 r. nie zostałby przerwany przez zawezwanie do próby ugodowej. Wprawdzie strona powodowa w tym dniu skierowała do Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie wnioski o zawezwanie pozwanego banku do próby ugodowej, jednakże porównanie roszczenia sformułowanego w zawezwaniu do próby ugodowej oraz roszczenia sformułowanego w pozwie wskazuje na brak tożsamości przedmiotowej roszczeń, gdyż roszczenie objęte zawezwaniem do próby ugodowej, choć wynika z niewykonania tej samej umowy, wskazuje blisko dziesięciokrotnie niższą wartość (1.050.717,11 zł w zawezwaniu wobec 10.000.000 zł w pozwie), zawezwanie do próby ugodowej wskazuje również - poza ogólnie ujętą szkodą w majątku powoda - odmienne skutki związane z działaniami pozwanego, jak zachwianie płynności finansowej, znaczne wydłużenie procesu inwestycyjnego, zwłokę powoda w zapłacie należności na rzecz m.in. dostawców materiałów budowlanych. Natomiast w pozwie złożonym w niniejszej sprawie powód powołuje się na skutki niewykonania umowy przez pozwanego w postaci: wstrzymania i uniemożliwienia powodowi prowadzenia działalności gospodarczej, a dalej - powołując poszczególne dowody - wskazuje na: wstrzymanie uzyskiwania środków finansowych ze sprzedanych nieruchomości, wstrzymanie uzyskiwania środków ze sprzedaży nieruchomości przeznaczonych do zbycia, wstrzymanie realizacji budowlanych inwestycji, wstrzymanie realizacji nowych inwestycji, wstrzymanie zakupu terenów pod przyszłe inwestycje, spowodowanie utraty wpływu środków finansowych do kasy przedsiębiorstwa i w konsekwencji brak regulowania zobowiązań oraz wystąpienie wierzycieli z wnioskiem o ogłoszenie upadłości powoda.

Uznać zatem należy, że nieuzasadnione jest stanowisko powoda w przedmiocie tego, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, na który powód powołuje się w pozwie, spowodował przerwę biegu terminu przedawnienia ewentualnego roszczenia odszkodowawczego.

Podobne stanowisko należy zająć rozważając wpływ terminu przedawnienia roszczenia powoda przy założeniu, że oparte jest ono o reżim odpowiedzialności deliktowej. Zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Pełnomocnik powoda wskazał w trakcie rozprawy w dniu 2 lipca 2015 r., że nie jest w stanie podać konkretnej daty, kiedy powód dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego również nie sposób ustalić tej daty, tym bardziej, że jak wyżej wskazano, powód nie sprostał ciężarowi udowodnienia faktu powstania szkody, rozumianej jako uszczerbek w majątku.

W takim stanie rzeczy, wobec niewykazania przez powoda, że powstało roszczenie dochodzone w ramach odpowiedzialności deliktowej, nie ma podstaw do zbadania momentu początkowego biegu terminu przedawnienia z art. 442¹ § 1 k.c.

Stan faktyczny ustalony został w oparciu o załączone do akt sprawy dokumenty. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane, a wynikające z nich fakty były między stronami niesporne.

Na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. Sąd oddalił wnioski dowodowe stron o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków i przesłuchanie powoda w charakterze strony.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana powołała dowód z zeznań świadków P. J. oraz M. N. w celu wykazania, że powód nie spełnił wszystkich warunków wypłaty kredytu w umownym terminie. Przeprowadzenie dowodu na tę okoliczność było niecelowe z uwagi na art. 229 k.c., stanowisko jakie ostatecznie zajął powód w niniejszym procesie obejmowało bowiem przyznanie faktu niespełnienia przez powoda jednego z warunków, od których strony w umowie

uzależniły postawienie przez pozwanego środków finansowych do dyspozycji powoda (fakt ten pełnomocnik powoda wprost przyznał na rozprawie).

Na rozprawie strony wniosły o przeprowadzenie nowych, niepowołanych wcześniej dowodów z zeznań świadków : wnioski powoda dotyczyły przesłuchania L. Ś. i T. K. na okoliczności związane z zawarciem umowy, wykonaniem jej warunków, warunków wypłaty środków i ustalenia terminu wypłaty środków, przy czym pełnomocnik powoda wnioskował dodatkowo o przesłuchanie powoda w charakterze strony na te same okoliczności; wniosek pozwanego dotyczył przesłuchania L. Ś. w celu wykazania, że powód nie wypełnił wszystkich umownych warunków w terminie.

Wskazane wnioski dowodowe zostały oddalone z uwagi na to, że żadna ze stron nie wykazała okoliczności, o jakich mowa w art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W rozpoznawanej sprawie strony nie wykazały, że wystąpiły jakiegokolwiek przeszkody uniemożliwiające zgłoszenie tych dowodów w pozwie bądź w odpowiedzi na pozew, ewentualnie w przypadku powoda w pierwszym piśmie procesowym, które złożył pełnomocnik z urzędu (pismo procesowe pełnomocnika powoda z dnia 29 maja 2014 r.). Jednocześnie uwzględnienie tych spóźnionych dowodów spowodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Niezależnie od tego wskazać trzeba również, że - tak samo jak w przypadku dowodów z zeznań świadków z odpowiedzi na pozew - zakres tez dowodowych świadków powołanych na rozprawie dotyczył okoliczności bezspornych (niewykonanie przez powoda zobowiązania w postaci niezawarcia umowy ubezpieczenia do dnia 27 kwietnia 2009 r.) lub też udowodnionych już na podstawie dowodów z dokumentów w sytuacji, gdy żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności (np. warunki zawarte w umowie łączącej strony). Tym samym przeprowadzenie tych dowodów było niecelowe, zmierzały one bowiem do wykazania faktów niespornych bądź też przyznanych w toku procesu przez strony.

Pozwany wniosł również o przeprowadzenie dowodu z akt postępowania o sygn. IV GCo 190/12/S Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie Wydział IV Gospodarczy oraz akt postępowania o sygn. XII GU 133/13 Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział XII Gospodarczy na wykazanie okoliczności podnoszonych w odpowiedzi na pozew. Sąd oddalił wskazane wnioski dowodowe pozwanego, albowiem pozostawały one bez znaczenia dla sprawy wobec bezsporności niespełnienia przez powoda określonego umową warunku zawarcia umowy ubezpieczeniowej i cesji praw z polisy na rzecz banku w terminie do 27 kwietnia 2009 r., co prowadzi do stwierdzenia, że pozwany wolny jest od odpowiedzialności ex contractu z art. 471 k.c. Z tej samej przyczyny oddalono jako nie mający znaczenia dla sprawy wnioski powoda o zobowiązanie pozwanego do wygenerowania historii operacji na kontach powoda w okresie co najmniej od wygaśnięcia umowy kredytowej i o przeprowadzenie dowodu na okoliczności związane z obrotami na rachunku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.. Stroną przegrywającą sprawę jest powód, jednak w ocenie Sądu wystąpił w rozpoznawanej sprawie szczególnie uzasadniony wypadek, o jakim mowa w art. 102 k.p.c., co uzasadnia nieobciążanie powoda kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego. Przepis art. 102 k.p.c. stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (w zakresie kosztów procesu) i wymaga do swego zastosowania wystąpienia okoliczności szczególnych. W orzecznictwie wskazuje się, że trudna sytuacja życiowa, majątkowa, osobista, która uniemożliwia pokrycie przez stronę kosztów procesu należnych przeciwnikowi, należy do okoliczności uzasadniających odstąpienie od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c.. O tym, czy zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony” decyduje Sąd, oceniając okoliczności konkretnej sprawy.

W niniejszej sprawie wobec powoda prowadzona jest upadłość likwidacyjna (syndyk masy upadłości masy upadłości odmówił wstąpienia do niniejszego postępowania po stronie powodowej, stąd też prowadzone jest ono z udziałem upadłego na podstawie art. 180 § 1 pkt 5 k.p.c., zdanie ostatnie). Z dniem ogłoszenia upadłości majątek powoda stał się masą upadłości, która służy zaspokojeniu wierzycieli. Wobec małżonki powoda również wszczęto postępowanie upadłościowe, co nastąpiło w oparciu o art. 9 ustawy pr.up.n., zgodnie z którym można żądać ogłoszenia upadłości osoby fizycznej, która faktycznie prowadziła działalność gospodarczą, nawet wówczas, gdy nie dopełniła obowiązku

jej zgłoszenia we właściwym rejestrze. Sytuacja życiowa i majątkowa powoda, powiązana z sytuacją życiową i majątkową jego małżonki jest więc taka, że uzasadnia twierdzenie o braku możliwości pokrycia przez powoda kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną. Z kolei przeciwnikiem powoda jest w niniejszym procesie bank, z załączonego do akt odpisu z KRS pozwanego wynika, że kapitał pozwanej spółki wynosi 383.393.550 zł. Koszty postępowania poniesione przez pozwanego obejmują koszty zastępstwa procesowego, których wysokość jest znikoma w porównaniu do wskazanej wyżej kwoty. Co więcej z treści pełnomocnictwa procesowego udzielonego przez pozwanego bank radcy prawnemu występującemu w niniejszej sprawie wynika, iż pełnomocnik jest pracownikiem pozwanego (pełnomocnictwo zostało udzielone na czas trwania stosunku pracy z pełnomocnikiem), a to z kolei oznacza, że pozwany zapewnił sobie zastępstwo procesowe nie ponosząc dodatkowych kosztów.

Całokształt opisanych wyżej okoliczności należy zdaniem Sądu potraktować jako szczególny wypadek, o którym mowa w art. 102 k.p.c., co uzasadnia nieobciążanie powoda kosztami procesu.

Z uwagi na to, że postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2014 r. ustanowiono na rzecz powoda pełnomocnika - radcę prawnego z urzędu, na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z art. 99 k.p.c. przyznano radcy prawnemu M. G. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 8.856 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w wysokości stawki minimalnej podwyższonej o stawkę podatku od towarów i usług (§ 2 ust. 3 rozporządzenia), gdyż wynagrodzenie pełnomocnika - wg oświadczenia złożonego na rozprawie - nie zostało uiszczony w całości, ani w części.